

Podivná parta

Petr Ondroušek

Ilustrovala Šárka Slavičková

● ■ **pointa**

Podivná parta

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Petr Ondroušek

Podivná parta – e-kniha

Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Podivná parta

Petr Ondroušek

Ilustrovala Šárka Slavičková

● ■ **pointa**

copyright © Petr Ondroušek, 2020
illustrations © Šárka Slavičková, 2020

ISBN 978-80-7650-094-5 tištěná kniha
ISBN 978-80-765-0095-2 ePub
ISBN 978-80-765-0096-9 mobi
ISBN 978-80-765-0097-6 pdf

„Leť na křídlech fantazie a prožij s námi tento podivný, místy
temný a děsivý příběh, kde dobro někdy vítězí
za pomoci pevného přátelství.“

*Věnuji dcerám a všem, kteří v sobě našli chuť
a odhodlání poznávat nové příběhy tím nejkrásnějším
a nejfantastičtějším způsobem – četbou.*

1.

Jak to všechno začalo

Když ve čtvrtek ráno vzbudila maminka Terezku a vypravovala ji do školy, nezdál se být ten den nijak zvláštní. Terezka slupla snídani a na vyučování se skoro těšila. Matematiku, kterou v pohodě zvládala, ale přesto ji zrovna nemilovala, dnes naštěstí neměla. Zato výtvarku, a hlavně tělocvik, ten měla nejraději! V noci pršelo, ale teď už svítílo sluníčko. Tráva jistě rychle vyschne, a tak bude snad tělák na hřišti. Terezka popadla batoh s učením a dala mámě pusu. Pes Lumpík, její mazlík, na ni dorážel, jako by také chtěl jednu na čumáček.

„Fuj, Lumpíku, ušpiníš mi tričko a já to za tebe pak od mamky schytám,“ domlouvala mu Terezka a škrábala ho přitom za ušima. Věděla, že tam to má nejraději.

„Tak už maž, nebo přijdeš pozdě,“ řekla jako obvykle máma, která nechodila do práce, zato se pečlivě starala o jejich dům, zahradu, Terezku, psa a tátu. Ten do práce chodil a často v ní býval zbytečně dlouho. Tedy dle Terezčina mínění. Uznávala ovšem, že peníze, které si tam vydělal, se jim všem moc hodí.

Terezka mamce ještě zamávala, přeběhla zahradu, protáhla se brankou, aby neutekl Lumpík, a spěchala do školy. Domek měli u lesa a městečko, kam docházela, leželo před ní v údolí jako na dlani. Sluníčko ji hřálo, proto si vesele poskakovala. Cesta jí uběhla jako nic.

Hezké počasí asi zapůsobilo i na paní učitelku, která byla obvykle velmi hodná, ale někdy dokázala být i pořádně přísná. Dnes ani nezkoušela, první dvě hodiny proběhly úplně v pohodě. Na tělocvik se děti převlékly do cvičebních úborů, ve kterých vyběhly na hřiště.

„Co tam ti kluci mají?“ ptala se Tereška Aničky, své nejlepší kamarádky, se kterou spolu seděly v lavici. Kluci totiž v rohu u plotu řvali jak pomínutí, poskakovali a mávali rukama. No skoro jako tlupa indiánů na válečné výpravě. Zdálo se, že něco honí. Paní učitelka se tam rozběhla a Tereška s Aničkou jí byly v patách. Důvod té vřavy jim byl brzy jasný. Klukům mezi nohama a občas i mezi rukama kličkoval zajíc, který se na hřiště odněkud zatoulal. Teď, zmatený tou melou, nemohl najít cestu ven.

„Kluci, nechte ho, ať vás nekousne nebo nepoškrábe,“ uklidňovala je paní učitelka. Frantík, který řval a mával rukama ze všech nejvíc, se za ni honem schoval. Nebyl zrovna statečný, a když si představil, jak mu zajíc visí zakousnutý na krku a trhá ho drápy, odvaha ho hned opustila. I bez něho bylo těch lovců na jednoho zajíce až moc. Když na něho Petr hodil teplákovou bundu a vzápětí ji přilehl, byl se zajdou konec. Nebo si to ten ušák aspoň myslel, a další boj proto vzdal. „Opatrně, ať mu neublížíš, pustíme ho zpátky do přírody,“ řekla paní učitelka. „Ne, upečeme si ho,“ povykoval Petr, který vycítil podporu ostatních lovců.

Tereška by ho nejradši kopl. „Zvířata se nesmějí jen tak zabíjet,“ vyhrkla se srdíčkem staženým úzkostí. „Musíme ho pustit na svobodu!“ – „Stejně ho přejede auto,

takhle si aspoň pochutnáme!“ trval na svém Petr. Naštěstí paní učitelka nepřipustila další diskutování a rozhodla: „Ne ne, žádné ubližování zvířatům. Kdo z vás ho odnese za městečko do polí?“

„Já, já,“ křičel Petr a Terezka hned věděla, že to by byl zajdův konec. Proto se také hlásila, div jí ruka neupadla. A protože byla paní učitelka moudrá, rozhodla: „Terezko, běž si vyndat věci z tašky do lavice. Odneseš v ní zajíce až k lesu u vašeho domu, kde ho pustíš, aby ho nenapadlo zase přihopsat. Je to kus cesty, dnes už se nemusíš vracet, zbytek vyučování máš volno. Stejně už bude jenom hubedka a výtvarka.“

„Na tu jsem se moc těšila, ale zachránit zajdu je důležitější,“ pomyslela si Terezka. Rychle odběhla do třídy a za chvíli byla zpět převlečená i s prázdnou taškou. „Ale jak do ní toho zajdu dostaneme?“ přemýšlela. Ten byl zatím pod teplákovou bundou úplně klidný. „Otevři ji a dej k bundě, třeba tam přeleze,“ navrhla Anička, která snad četla své kamarádce myšlenky. „To těžko,“ ušklíbl se Petr. Snad právě proto to Terezka zkusila. A šup, zajíc už byl uvnitř. „Ty vogo, ten je rychlejší,“ vyvalil oči Frantík. Terezka honem zvedla brašnu a zatáhla zip. Koutkem oka viděla Petrův vztekem protažený obličej. Tušila, že se jí bude chtít pomstít. Ale co, záchrana zajíce za to stojí! „Nech tam trošku díрку, ať může dýchat,“ poradila jí paní učitelka. A potom už Terezka s neobvyklým úlovkem a vykulenýma očima spěchala domů.

„Neboj se, zajíčku, já ti neublížím. Já jsem ještě nikdy žádnému zvířátku neublížila. Jen tě odnesu domů, kde tě

pak pustím na svobodu. Co tě to vůbec napadlo, běhat po městě mezi auty a lidmi, to mohlo moc špatně dopadnout, ty fuňto jeden,“ pokoušela se mazlivým hlasem vyděšeného zajdu uklidnit. „To bude máma koukat, až tě přinesu. Ale neboj se, potom tě hned pustím. Škoda, že tatka bývá dlouho v práci. Určitě by tě také rád viděl,“ přemýšlela nahlas. Už byla skoro v polovině cesty, když se jí zdálo, že zaslechla divný zvuk. A znovu. „Co tam ten zajda provádí?“ Znejistěla, pootevřela brašnu a opatrně nakoukla dovnitř. Potom si sedla na mez, až to v ní hrklo. Ani jí nevadilo (tedy zatím), že si sedla do kopřiv, a jen civěla na zajdu.

„To se mi jen zdálo,“ pomyslela si, ale vtom na ni její zajatec znovu promluvil: „Jestli mne doneseš až domů, váš pes mě sežere. Pusť mě, prosím tě, už teď.“

„Ja- ja- jak to, že mluvíš? A jak víš, že máme psa?“ vykoktala zaskočená Terezka.

„Když mě pustíš, všechno ti vysvětlím,“ slíbil zajíc.

Terezka rychle zavrhla myšlenku, že by mohla zajdu prodat do cirkusu nebo s ním vystupovat v nějaké estrádě v televizi. Položila otevřenou tašku na zem. Zajíc vyhopsal ven a klidně se posadil na cestu proti ní: „Sedíš v kopřivách, tobě to nevádí?“ zeptal se.

Terezka okamžitě vyskočila, až teď ucítila pálení na zadečku. Ještěže si ráno oblékla kalhoty. Poškrábala se a zeptala se: „Tak jak to, že mluvíš?“ – „No to je právě ten průšvih, my totiž mluvit nesmíme. Ale kdybych se neozval, donesla bys mě až domů. Tam by mě váš pes zakousl. To by se mi, jak jistě chápeš, vůbec nelíbilo.“

„Počkej, jak to myslíš, že mluvit nesmíte. To vás to umí víc?“ vyvalila Terezka oči jako šnek před kopcem. A hned je vykulila ještě důkladněji, když uslyšela odpověď.

„Víš, ona mluví všechna zvířata, jenže se to nesmí používat. Ale umíme mluvit ještě naší zvířecí řečí, tu má každý druh jinou a tou se mezi sebou normálně dorozumíváme. Lidskou řeč necháváme jen lidem. Dovedeš si představit, jak by to v lese vypadalo, kdyby na sebe všichni křičeli po vašem?“

„No, jako na Václaváku,“ odušila Terezka a dodala: „To už by se mi v lese ani nelíbilo.“

„Nesmíš to na mě prozradit, že jsem mluvil, to bych měl v lese průšvih. Bude to jen mezi námi. Až se rozloučíme, zmizím v křoví a zapomeneme na to, jo?“

„Zapomeneme?“ řekla smutně Terezka. „Nechtěl by ses se mnou radši kamarádit? Chodili bychom spolu na procházky a povídali si. Ve škole mám kámošky, ale tady doma je mi často smutno.“

„Ty ses asi zbláznila, ne? Že by sis mě vodila na provaze jako nějakého psa? To by se ti líbilo, co?“ vyjel na ni zajíc, až jí vhrkly slzy do očí.

„To ne, to bych nechtěla. Kamarádi se mají rádi, neublíží si, pomáhají si navzájem a chtějí tomu druhému udělat radost. Když mají něco dobrého, tak se spolu rozdělí a těší se jeden na druhého. Tak jsem si myslela, že ti třeba vždycky donesu mrkev nebo jablíčko a pak si budeme hrát. Nutit tě ale nemůžu. Tak běž a dávej na sebe pozor,“ řekla Terezka a po tvářích se jí kutálely slzy, které nedokázala zadržet.

Zajda se zastyděl. Vždyť ho ta holka klidně mohla donést až domů a v neděli z něho mohl být sváteční oběd. „Tak se nezlob. Víš, kamarádit s lidmi není jen tak. Ale ty mi snad opravdu neublížíš. Jestli jsou kamarádi k sobě skutečně takoví, jak říkáš, můžeme to zkusit.“

„Jů, tak na mě počkej u lesa, skočím si domů na oběd a pak půjdeme na procházku,“ usmála se šťastně Terezka.

„A vezmeš mi tu mrkev? Už mám taky hlad a hrozně rád bych ji ochutnal. Prý je moc dobrá. Jablka už jsem jedl támhle v sadu, ale mrkve asi v lese ani na poli nerostou.“

„Na poli rostou, ale tam zajíci nesmějí. Tak za chvíli ahoj,“ zamávala mu Terezka a utíkala domů. Mára zrovna pekla výborné koláče s tvarohem. Terezka popadla do každé ruky jeden ještě teplý, řekla, že jim odpadla výtvarka s hudební výchovou, a už se hnala ven.

Lumpík kolem ní poskakoval a očichával ji. Těšil se na Terezku a chtěl si s ní hrát jako obvykle. Proto byl celý zmatený, když ho odbyla a zavřela doma, aby za ní nemohl vyběhnout. „Kam asi jde a proč je cítit zaječinou?“ pomyslel si. „Však já to zjistím, jen co mamka otevře dveře.“

Terezka zatím proběhla zahradou, ze záhonku vytrhla tu největší mrkev a už pádila k lesu. Rozhlížela se na všechny strany, ale po zajdovi nebylo nikde ani vidu, ani slechu.

„Nepočkal... Asi o mě fakt nestojí,“ vzlykla, ale potom ji napadlo, že se mu mohlo něco zlého stát. „Ještě aby liška,“ lekla se.

Popoběhla ke kraji lesa, když vtom zaslechla: „Pozor, ať na mě nešlápneš!“ V mžiku stála jako sloup. Zajda se v trávě před ní pohnul. Teprve teď ho zahlédla.

„Bála jsem se, že jsi utekl nebo že tě chytila liška,“ přiznala Terezka barvu a spokojeně si oddechla.

„O mě se neboj, já se o sebe umím postarat. To je mrkev?“ zajímal se zajíc.

„Na, snad ti bude chutnat. Máma jí vždycky vyseje celý záhon. Prý je dobrá na oči.“

„A jí se to zelené, nebo to červené?“

„Králíkům chutná oboje, tak to můžeš vyzkoušet taky.“

Zajda opatrně ochutnal a potom už úplně neopatrně hlodal, až mu za ušima lupalo. Takovou pochoutku ještě nejedl. Terezka se ho na nic neptala, protože věděla, že s tak plnou tlamičkou by jí stejně nic neřekl. Ještě by mu mohlo zaskočit. Proto raději trpělivě čekala, až se nakrmí. A zajdovi to moc dlouho netrvalo. Za chvíli měl břicho jako buben. „To byla lahůdka,“ řekl, když dojedl a rozvalil se v trávě. „S tak plným bříškem bych lišce asi neutekl,“ odfukoval.

Terezka si k němu sedla, hladila mu nacpaný pupík a zjišťovala: „Proč jsi byl dnes ve městě, vždyť se ti mohlo něco stát?“

„No, já byl napřed na louce na kraji města, tam je to ještě bezpečné a nechodí tam liška. Pásl jsem se na jeteli, když vtom nějaký člověk posekal trávu na hřišti. Tak krásně voněla, že jsem ji chtěl ochutnat. Když ten člověk odešel, nikdo na hřišti nebyl. Proto jsem tam zaběhl, ale pupík si moc neužil, protože najednou jste tam přiběhli vy, a už bylo zle.“

„A proč ses neschoval v trávě jako před chvílí mně? Vůbec jsem si tě nevšimla.“

„My zvířata se umíme schovat jen ve vysoké trávě nebo v lese. V posečené trávě na hřišti by se těžko ukryla i větší myš,“ vysvětloval trpělivě zajda.

„A vy se schováváte jenom před lidmi?“

„Ale kdepak, ty popleto. Všechna zvířata se musejí schovávat hlavně před ostatními zvířaty. Někdo se schovává, aby ho něco nesežralo, někdo zase, aby nebyl vidět, když loví, a všechno před ním neuteklo.“

„Nemám ráda ty, co loví a žerou ostatní!“ zamračila se Terezka.

„A máš ráda štěňátka a koťátka?“

„Jo, ti jsou miloučcí a umí se krásně tulit. Stejně jako ty,“ usmála se spokojeně Terezka.

„No vidíš, a kdyby jim mámy a tátové něco neulovili, umřeli by hladem.“

„Ne, ne, my lidi je můžeme nakrmit konzervami nebo granulemi,“ bránila Terezka domácí mazlíčky.

„Ty jsi opravdu ještě malá popleta,“ kroutil hlavou zajíc. „Ty konzervy a granule se asi dělají z kamení a ze dřeva, ne?“

„Máš pravdu, zajdo, je v nich maso,“ došlo to Terezce. Cítila se provinile, doma maso také často jedli. Většinou jí moc chutnalo.

„Nebud' smutná, Terezko, na světě je to takhle zařízené a docela dobře to funguje. Kdo má hlad, sní to, co potřebuje. Liška sežere třeba zajíce a je jí jedno, že se mu to vůbec nelíbí. Zajíc se zase neptá trávy a stromků, ba ani mrkví, když je okusuje, jestli jim nevadí, že je třeba ohlodá tak, až uschnou. Hlad je hlad, s tím nic nenaděláš. Máš ráda

jahody? Kousek odtud je paseka jahodami celá červená,“ napadlo zajíce veselejší téma.

„Jů, tak jdeme,“ olízla se mlsně Terezka.

Zajda ji vedl rovnou do lesa. Trošku se bála, protože sama nikdy hlouběji do lesa nešla. S rodiči chodívali vždycky jen po cestě. Neznala to tam, ale věřila svému novému kamarádovi, že se neztratí. Za chvíli opravdu vyšli na paseku. Jahody se na ně ze všech stran jen usmívaly. Terezka se do nich hned pustila. „Ty jsou sladoučké,“ pochvalovala si s pusou celou červenou.

Když se nakrmila, řekl zajíc: „Doma už o mě budou mít strach, budu muset běžet. Zítřka na tebe počkám zase na kraji lesa, až přijdeš ze školy.“

„Ale já odsud netrefím domů,“ lekla se Terezka.

„Tak pojď, já tě dovedu. Vezmeme to ale klusem, ať nepřijdu moc pozdě. A ty se dívej kolem sebe, ať sem příště trefíš sama,“ poučoval ji zajda.

Terezka běhala dobře a běhala ráda, tak to pro ni nebyl žádný problém. Na kraji lesa byli za chvíli. Také cestu si dokázala zapamatovat. „Tak díky a ahoj zítřka,“ loučila se nerada.

Zajda jí zamával, otočil se a chtěl se konečně opravdu rozběhnout. Místo toho zkameněl. Díval se přímo do očí starému lišákovi. Neviděl v nich žádné slitování, jen hlad a chuť na čerstvé maso. Tak to je konec. Terezky se starý zkušený lišák bát nemusí.

Lišák pootevřel tlamu plnou ostrých zubů a olízl se. Poznal, že teď už mu kořist nemůže uniknout. Stačí jen po zajíci chňapnout a odnést si ho do nory. Má tam tři malé lištičky s hladovou mámou. Ten zajíc jim přijde právě vhod.

Terezka stála jako zkoprnělá. Zajdovi nemůže ani nestihnout pomoci. Chtěla aspoň vykřiknout, ale leknutím úplně oněměla. Srdíčko měla až v krku, proto jen tiše pípala: „Ne, prosím!“ Ale bylo jí jasné, že to na lišáka neplatí.

Všichni tři věděli, co bude dál. Žádný z nich však netušil, že na kraji lesa je ještě někdo. Stačilo jedině hrozivé zavrčení, po kterém bylo najednou všechno úplně jinak. Lišák sevknul tlamu, otočil se a přechal co nejrychleji do lesa. Zajíc se ani nehnul, jen nevěřícně civěl za ním. Terezce se vrátila řeč. S obavami zavolala: „Lumpíku, nech zajíčka!“

„Neboj, já ho nesežeru,“ řekl Lumpík a přiběhl si k ní pro pohlazení.

Terezka ho pro jistotu chytila kolem krku a mazlila se s ním. „Ty jsi hodný, žes zajdu zachránil, je to můj kamarád, víš?“

„Vím, vždyť jsem byl celou dobu kousek od vás. Hlídal jsem, aby se vám něco nestalo. Tedy hlavně tobě, se zajícem ještě nekamarádím.“

„A chtěl bys?“ navrhla nadšeně Terezka.

„Proč ne, když je to tvůj kamarád,“ nedělal hafan žádné drahoty.

„Zajdo, už jsi měl být dávno doma. Utíkej, ať nemáš průšvih. Ale dávej pozor, aby se ti něco nestalo,“ obrátila se Terezka na nového kamaráda. Ten ji hned poslechl a rozběhl se domů.

„Ty brďo, Lumpíku, to bylo o chlup. Moc jsem se o zajdu bála. Ale jak ty ses dostal z domu? Vždyť jsem tě zavřela.“

„To máš tak, Terezko. Stačilo zakňučet a zaškrábat na dveře a mamka mě hned pustila. A že umím perfektně stopovat, to přece víš. Celou dobu jsem vás měl pěkně pod dohledem. A musím přiznat, že se mi zajíc celkem líbí.“

„To bude bezva, když teď budeme všichni kamarádi,“ řekla Terezka. Vůbec jí už nepřišlo zvláštní, že s ní mluví pes.

Už byli skoro doma, když kolem ní Lumpík začal najednou skákat, vrtět ocasem a poštekávat. Chtěla mu říct, co blázní, ale potom jí došlo, že se Lumpík chová jako normální pes. Začala si s ním hrát jako obvykle. Nikdo přece nesmí vědět, že umí mluvit. Ani taťka s mamkou ne.